

Bůh se z nás chce radovat

Hošťálková 25. 12. 2018

Písně: 283, pěvecký sbor, 293, 297, 654; (písně k V.P. 284, 290, 287)

Čtení Písma: ev. Jana 3, 16 - 21; 2.ep. Petrova 3, 9 - 13

Text kázání: prorocství Sofoniáše 3, 15b - 17

Milí bratři a sestry,

vánoční svátky a vánoční evangelium mají svou krásu, vděčně si jich užíváme, ale také a především svou důležitost a vážnost v tom, že to jsou svátky, ve kterých si obzvláště připomínáme a uvědomujeme, že Bůh svá zaslíbení naplnil a naplňuje. Zaslíbil, že pošle svého Zachránce, Vykupitele a toto jeho zaslíbení se slavně naplnilo i naplní. V Betlémě se narodil Ježíš Kristus, Boží Syn - radujme se! Každý rok si tuto základní zvěst připomínáme. A chceme se v ní utvrzovat stále znovu a stále víc, aby nám toto základní evangelium nějak nevybledlo, aby ve všem vánočním slavení nebyl vyprázdněn jeho obsah, abychom za tím vším nepřestali slyšet Boží řeč, kterou má k nám. Vždyť poselství Božího Slova o Boží lásce vrcholí právě v této zvěsti.

Jak víme, již ve Starém zákoně mělo toto Boží zaslíbení své zvláštní místo i vážnost. Četli jsme slovo z proroka Sofoniáše. Ano, o Vánocích si připomínáme Boží zaslíbení, které se uskutečnilo v Ježíši Kristu, ale Nový zákon nás naléhavě volá a vyzývá k očekávání ještě něčeho zásadně nového: **„Očekáváme novou zemi a nové nebe“**. Odkazuje nás k očekávání nové, budoucí reality našich životů již nezatížených vši pozemskostí a časností. O tom také hovoří prorok Sofoniáš: **„Neboj se Sijóne“**. Bůh a Pán našich životů i tohoto světa, drží nad tímto světem a zvláště nad svým lidem svou ochrannou ruku. A i když dopouští, že zlo má mezi námi neustále své místo, i to, aby jeho lid procházel různým utrpením a zkouškami, přece platí, že Ježíš ve slávě přijde, v určitý čas zasáhne a svůj lid vysvobodí z moci Božího nepřítele. Bůh volá svůj svět i své lidstvo k sobě a třebaže se člověk snaží prosazovat svou vůli, Bůh jej neopouští, posílá mu svého Spasitele. Přichází nenásilně. Čím více člověk od Boha odešel, tím více se potřebuje ke svému Otci vrátit. On **„stojí u dveří našeho srdce a tluče“**, čeká, jestli se jeho dveře otevrou a On bude moci vejít jako Ten, který je vděčně vítán.

„Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět aby jej odsoudil, ale aby byl svět skrze něj spasen.“ To je také jedno z Božích ujištění. Ať nás tedy naše životní cesty vedou kudykoli, nemáme důvod ke strachu a bázni, nejdeme tímto světem sami, máme svého Průvodce. Sofoniášovo slovo nás chce upokojit, naplnit novou nadějí: **„Neboj se Sijóne, ať tvé ruce neumdlévají, Hospodin, tvůj Bůh je uprostřed tebe“**. Slyšíme zde Boží výzvu, abychom neztratili svůj pracovitý elán, který ve víře nabývá svého pravého smyslu. Ve víře v Boží vedení máme důvod k poctivé a pilné práci. Boží Slovo vybízí, aby naše ruce neumdlévaly a neklesaly. Bůh svými zaslíbeními otevírá před svým lidem nekonečné perspektivy a nepředstavitelnou budoucnost!

A prorokovo slovo nám ukazuje ještě na druhý důraz - na vztažené ruce v modlitbě. Tam, kde člověk své ruce i svůj hlas pozvedá k Hospodinu, tam On

vyslýchá a dává svou odpověď - „*ať tvé ruce ani v tomto smyslu neumdlévají*“. Modlitba tu je jako cesta, kterou je věřící člověk s Bohem spojen. On upřímné modlitby svého dítěte bez odezvy nenechá: „*Já, Hospodin tvůj Bůh, jsem s tebou, ano uprostřed tebe*“. V evangeliu je to vyjádřeno tím známým „**Immanuel - Bůh je s námi**“. Sklonil se k nám v Ježíši Kristu. Tam, kde člověk, i jeho lid, v modlitbě pozvedá své srdce i svůj hlas k Bohu, tam se mu Bůh stává blízkým, tam stojí u něho. Náš text dokonce říká, že se Bůh z člověka raduje - „**raduje se z tebe a veselí**“. Jsou to vzácná slova povzbuzení. Bůh se raduje z toho, že jsme se mu ve víře odevzdali a stojíme na jeho straně. Právě tak si On sám představuje vztah mezi ním a námi lidmi. Naše láska jistě často pokulhává a polevuje, nemá často dlouhého trvání, ale Bůh nás stále miluje.

V narození Ježíše Krista Bůh potvrdil svou lásku vůči nám. To je základ všech jeho zaslíbení. Tam, kde je tato jeho láska přijímána, tam je člověk očišťován a zbavován svých hříchů. To vše je obsaženo v našem textu: „**Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe mocný, zachová tě, velmi se z tebe raduje, obnoví tě svou láskou a opět nad tebou jásá a plesá**“.

To je naše situace, bratři a sestry, člověk se může tam, kde je z něj v Ježíši Kristu vše sejmuto, nově nadechnout. Náš text nám klade nevyslovenou otázku: „*Raduje se nad námi náš nebeský Otec, nebo se ještě vláčíme s břemeny svých vin?*“ Opuštěte a odložte to vše u něj, On na to už nevzpomene. A k tomu, co Bůh odpustil, už nemáme právo vracet se ani my sami. Bůh chce v Ježíši Kristu odpouštět, ne vzpomínat. Jinak by se nemohl radovat z žádného člověka, Boží podstatou je však láska, pokoj, radost - chce se z nás radovat. Proto své zaslíbení naplnil a dal tomuto světu Mesiáše, aby nakonec trpěl a zemřel za naše hříchy.

V těchto vánočních dnech se vše zaměřuje na projevy radosti. Na druhé straně ale stojí skutečnost, že i v těchto svátečních chvílích je mnoho lidí, kteří nemají naladěno srdce do radostných tónů, možná právě dnes cítí bolest a tíhu dvojnásobnou. Možná jsou opuštěni, nebo zklamáni, zlomeni bolestí a tento den jim nijak svátečně nepřipadá. Často si uvědomujeme, jak jsme před lidskou bolestí a zklamáním neschopni, žádné laciné útěchy nepomohou. Tu může pomoci snad jen ona andělská výzva: „**Běžte až do Betléma, tam naleznete nemluvnátko zavinité v plénkách, ležící v jeslích. Je to Boží Syn, Spasitel světa, usmívá se na každého z nás, chápe nás a chce potěšit, povzbudit, naplnit novou silou. Jen se k němu neobracej zády, pocítíš novou plnost radosti, novou naději a dáš příležitost Bohu, aby se i On mohl radovat z tebe.**“

Je to zvláštní, zvykli jsme si slyšet o Vánocích to radostné evangelium: „**Radujte se, protože se vám dnes narodil Spasitel**“ a při tom jsme nějak přeslechlí, že také nebeský Otec se chce radovat z nás. Bude se radovat, když uslyší naše vyznání hříchu i naše volání, kterým vyjádříme svou touhu po návratu k němu, našemu Spasiteli. „*Nad jedním hříšníkem, který činí pokání se raduje celé nebe.*“ Upřímným pokáním se před námi otevírá nová etapa života, začíná nový vztah k našemu Otci. Po této radosti ze svého stvoření, Stvořitel touží od doby, kdy se od něj člověk svým hříchem odvrátil. Opětovný návrat byl umožněn naplněním Božího slibu o Mesiáši. To udělal Bůh ze své strany. Aby „radost nebes“ byla plná a aby tato radost pronikla i do našich srdcí, je také na nás, abychom se k němu v upřímném pokání vraceli.

Vánoční zvěst, evangelium, je příležitostí k zamyšlení nad situací a rozpoložením našeho srdce, nitra. Na pozadí této radostné zvěsti lépe rozpoznáváme, jestli je naše nitro pokojem a radostí naplněno. Stojí-li této radosti něco v cestě, pokusme se zaslechnout Boží oslovení a pozvání, abychom byli ze všeho, co nás tíží

vysvobození a vtažení do radosti, která je v blízkosti Pána Ježíše Krista. Děkujeme mu, že i v našem sboru se Boží Duch dotýká našich srdcí a proměňuje naše životy. Co by bylo Sofoniášovi platné, kdyby ono poselství o Boží blízkosti izraelskému lidu zvěstoval, ale on je odmítl brát vážně, nezaslechl jeho výzvy. Co je lidem platná zvěst o Pánu Ježíši Kristu, jestliže se tomuto poselství vyhýbají a neotevírají se mu. Co je člověku platné, kdyby byl i v církvi, ale přitom nebyl zapojen do společenství u Božího Slova, do společenství jeho vyznavačů a modlitebníků. Takový člověk je jako poutník, který sedí na okraji studny a nevěří, že ve studni je životadárná voda - zahyne u samého zdroje.

Milí bratři a sestry, dnešní Sofoniášovo slovo je slovem nového pozvání, i výzvy k novému rozhodnutí. Možná jsme na andělovu výzvu: „**Běžte až do Betléma**“, do Betléma neběželi, pustili jsme se třeba na druhou stranu za svými starostmi, zájmy a touhami - a na Božího Syna zapomněli. Naše dnešní připomenutí a zamýšlení nemá být jen vzpomínkou na malé - bezmocné a bezbranné - dítě v betlémských jeslích. Ten, který se tehdy narodil, ale také zemřel, „*vstal z mrtvých a sedí po Boží pravici, odtud přijde soudit...*“, se má jako Pán a Spasitel rodit a přicházet ke slovu v našem srdci, v našich životech. Očekáváme jeho druhý příchod - také toto je slavné a vzácné Kristovo zaslíbení. Je to ale také apel na každého z nás. Burcuje ze spánku a volá na cestu nového života, nového odevzdání, nové aktivity. Pouštějme se také my touto novou cestou následování našeho Pána.

Amen.